

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego A. Ś. na rzecz (...) sp. z o.o. we W. kwotę 5.264,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Nadto, w pkt 3 wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany, zaskarżając je w części uwzględniającej powództwo oraz zasądzającej koszty procesu. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 744 kc w zw. z art. 750 kc, poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w niewłaściwym przyjęciu, że samo uzyskanie świadczeń odszkodowawczych przez powoda stanowiło wywiązanie się z zawartej umowy o dochodzenie roszczeń skutkujące obowiązkiem zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia, podczas gdy powód nie wykonał zobowiązania umownego, ponieważ nie przekazał uzyskanych świadczeń odszkodowawczych pozwanemu.

W oparciu o tak sformułowany zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych w pełnej wysokości. Nadto wniósł o zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego przed Sądem II instancji wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych,

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Na przedpolu właściwych rozważań, należy wskazać, że stosownie do dyspozycji art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku w postępowaniu uproszczonym winno zawierać jedynie wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia wraz z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy po dokonaniu analizy przedmiotowej sprawy, przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, uznając tym samym za zbędne przytaczanie ich w całości w niniejszym uzasadnieniu.

Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego, a to art. 744 kc w zw. z art. 750 kc. Na wstępie wypada podnieść, iż strony niniejszego postępowania zawarły umowę o świadczenie usług, do której na mocy art. 750 kc stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Brzmienie § 1 rzeczonyj umowy, datowanej na dzień 5 sierpnia 2009 roku, nie pozostawia wątpliwości, iż świadczenie główne spółki (...) i (...) polegało na powzięciu wszelkich czynności prawnych i faktycznych mających na celu uzyskanie od zobowiązanego podmiotu należnego odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę poniesioną przez T. Ś. – ojca pozwanego. Przy tak określonej treści nawiązanego stosunku umownego, którego nie sposób określić zobowiązaniem rezultatu, uzyskanie przez powoda jakiegokolwiek kwoty pieniężnej tytułem naprawienia szkody poniesionej przez T. Ś. nie stanowiło zatem warunku sine qua non zrealizowania świadczenia przez zleceniobiorcę. Jak wynika z § 5 umowy, umowa miała charakter odpłatny - w przypadku uzyskania przez powoda na skutek przedsięwziętych czynności odszkodowania lub zadośćuczynienia. Wówczas, na stronie pozwanej, będącej zleceniodawcą, aktualizował się obowiązek zapłaty wynagrodzenia w kwocie odpowiadającej 22% uzyskanego świadczenia, powiększonej nadto o podatek VAT. Ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i w pełni aprobowane przez Sąd Okręgowy pozwalają na ocenę, iż powód podjął szereg czynności faktycznych i prawnych zmierzających do ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za naprawienia szkody wyrządzonej T. Ś. i uzyskania od tegoż podmiotu stosownej rekompensaty tytułem naprawienia szkody. Na skutek działań podjętych przez powodową spółkę, uzyskała ona w ostatecznie od A. Belgium kwotę 19.454,50 zł tytułem bezspornego odszkodowania. W tym stanie rzeczy, po stronie pozwanego, będącego zleceniodawcą powstał

obowiązek zapłaty przewidzianego wynagrodzenia za wykonaną usługę. Roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia po wykonaniu przezeń świadczenia głównego, znajdujące podstawę materialnoprawną w treści art. 744 kc w zw. z art. 750 kc, jest zatem w pełni zasadne.

Nie sposób podzielić twierdzeń apelującego, jakoby w istocie powód nie wykonał umowy, albowiem z naruszeniem § 5 ust. 1 umowy nie przekazał uzyskanego odszkodowania bezpośrednio zleceniodawcy tj. pozwanemu, lecz poszkodowanemu T. Ś.. Po pierwsze, w ocenie Sadu Okręgowego, tak jak zostało to już wskazane powyżej, powód spełnił świadczenie główne, podejmując stosowne czynności określone w § 1 umowy. Uzyskanie przez zleceniobiorcę odszkodowania przesądzało jedynie o odpłatności umowy, skutkując powstaniem po stronie zleceniodawcy obowiązku zapłaty umówionego wynagrodzenia. Po wtóre, nie bez znaczenia pozostaje bezsporna okoliczność, iż wolą stron było, aby uzyskanie przez powoda świadczenie ostatecznie zostało przekazane poszkodowanemu T. Ś., a nie zleceniodawcy - pozwanemu. W końcu, wypada podnieść, iż nawet przyjęcie, że powód z naruszeniem § 5 ust. 1 umowy przekazał uzyskanie odszkodowanie nie pozwanemu, lecz jego ojcu, nie pozwala na uznanie, jakoby doszło do niewykonania umowy, co zdaniem skarżącego winno skutkować brakiem podstaw do zapłaty wynagrodzenia powodowi. Warto w tym miejscu odwołać się do poglądów doktryny w przedmiocie dwóch postaci naruszenia zobowiązania tj. niewykonania i nienależytego wykonania zobowiązania. Niewykonaniem zobowiązania jest brak spełnienia świadczenia przy jednoczesnym istnieniu okoliczności, wyłączających jego spełnienie w przyszłości; innymi słowy świadczenie nie zostało spełnione i nie będzie spełnione w przyszłości. Twierdzi się także, że niewykonaniem zobowiązania jest świadczenie innego przedmiotu niż wynika z treści zobowiązania oraz sytuacja, gdy dłużnik wprawdzie podejmuje pewne działania służące spełnieniu świadczenia, jednak nie przekroczy to progu osiągnięcia konstytutywnych cech świadczenia. Orzecznictwo uznaje, że niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy w zachowaniu dłużnika nie występuje nic, co odpowiadałoby spełnieniu świadczenia. Nienależytym wykonaniem zobowiązania będzie natomiast sytuacja, gdy świadczenie zostanie wprawdzie spełnione, lecz nie będzie ono prawidłowe, gdyż odbiega w jakimś stopniu, większym lub mniejszym, od świadczenia wymaganego, a interes wierzyciela nie zostanie zaspokojony w sposób wynikający z treści zobowiązania. Przy czym każde, nawet najłżejsze uchybienie zobowiązaniu przez dłużnika, bez względu na to, na czym by ono polegało, stanowić będzie nienależyte wykonanie (A. Rzetecka-Gil, Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania - część ogólna, LEX/el., 2011). Powód spełnił świadczenie główne określone przez strony w § 1 umowy, a nieprzekazanie uzyskanego odszkodowania – wbrew literalnemu brzmieniu § 5 ust. 1 zleceniodawcy, lecz poszkodowanemu, można oceniać co najwyżej w kategoriach nienależytego wykonania umowy. Nie zmienia to wszakże faktu, iż powodowi przysługuje wynagrodzenie za świadczoną usługę. Rozważanie czy powodowi należne jest wynagrodzenie w pełnej, ustalonej wysokości byłoby dopuszczalne w przypadku zgłoszenia przez pozwanego zarzutu potrącenia odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania umowy z dnia 5 sierpnia 2009 roku z wierzytelnością powoda o zapłatę wynagrodzenia, przy wykazaniu wszakże przez stronę pozwaną, iż taka wierzytelność jej przysługuje. Pozwany takiego zarzutu nie podniósł, w związku z czym rozstrzygnięcie Sądu I instancji należy uznać za prawidłowe.

Mając na względzie wyżej przytoczone argumenty, a także wobec niestwierdzenia nieważności postępowania, branej pod uwagę z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zasądził od A. Ś. na rzecz powoda kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Podstawę normatywną obciążenia pozwanego – jako strony przegrywającej sprawę – kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez powoda, stanowił art. 391 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem II instancji ustalono w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia z dnia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r. poz. 490 – j.t.).